

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 września 2019 r.

Sąd Rejonowy w Piszcu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Magdalena Łukaszewicz
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Anita Topa

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 września 2019 r. w Piszcu

sprawy z powództwa A. C. (1)

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

o r z e k a :

I. Zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda A. C. (1) kwotę 5100 zł (pięć tysięcy sto złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 25.05.2017 r. do dnia zapłaty.

II. Nakazuje pobrać od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Piszcu kwotę 184,37 zł (sto osiemdziesiąt cztery złote 37/100).

III. Zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda A. C. (1) kwotę 4272 zł (cztery tysiące dwieście siedemdziesiąt dwa złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

A. C. (1) wytoczył powództwo przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 5 100 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 25 maja 2017 roku do dnia zapłaty, tytułem częściowego zadośćuczynienia i odszkodowania za doznaną krzywdę. Nadto wniósł o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że w dniu 24 lutego 2017 roku w miejscowości B., kierujący samochodem marki D. (...) o numerze rejestracyjnym (...), przejeżdżając przez skrzyżowanie drogowe na zbiegu ulic (...) naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w trakcie wyjeżdżania z drogi podporządkowanej w wyniku czego doszło do zderzenia z jadącym w sposób prawidłowy samochodem osobowym marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), powodując obrażenia ciała u kierującego A. C. (1). Na miejsce wypadku wezwano służby ratunkowe oraz patrol Policji. Poszkodowanemu A. C. (1) została udzielona pierwsza, doraźna, pomoc medyczna. Poszkodowany tuż po wypadku nie odczuwał większych dolegliwości bólowych, co mogło się wiązać z zaistniałą sytuacją stresową spowodowaną wypadkiem samochodowym. Funkcjonariusz Policji stwierdził, że sprawcą zaistniałej kolizji drogowej jest kierowca samochodu marki L. o numerze rejestracyjnym (...). W chwili zdarzenia drogowego samochód L. kierowany przez A. B. posiadał ważne ubezpieczenie OC zawarte w (...) Spółce Akcyjnej - polisa o numerze (...). Sprawca kolizji przyznał się do popełnionego wykroczenia i zgodził się na ukaranie go grzywną w drodze mandatu karnego.

Wieczorem A. C. (1) zaczął odczuwać dolegliwości bólowe. Lekarz rodzinny wypisał leki przeciwbólowe i wystawił skierowanie na zabiegi rehabilitacyjne. Z uwagi na uszkodzenie mostka porcelanowego szczęki powód udał się do stomatologa, gdzie na swój koszt dokonał jego wymiany. Koszt wymiany mostka wyniósł 1 000 złotych, który to powód pokrył z własnych środków finansowych. Powód poniósł koszty leczenia i rekonwalescencji. Długo przyjmował leki przeciwbólowe.

Do chwili obecnej powód nie odzyskał pełnej sprawności fizycznej i psychicznej, odczuwa silne dolegliwości somatyczne spowodowane doznany wypadkiem. Powód przed wypadkiem był osobą energiczną i aktywną życiowo. Po wypadku jego życie zmieniło się na niekorzyść. Powód wymagał opieki lekarskiej, częstych wizyt w poradniach specjalistycznych oraz zabiegów rehabilitacyjnych. Pomimo zakończonej rehabilitacji w dalszym ciągu odczuwa silne bóle w okolicach kręgów szyjnych kręgosłupa.

Pozwany ubezpieczyciel sprawcy wypadku został o nim powiadomiony pismem z 21 kwietnia 2017 roku, doręczonym pozwanemu 24 kwietnia 2017 roku. W ramach likwidacji szkody pozwany wypłacił powodowi tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę kwotę 500 złotych, a potem jeszcze 1 000 złotych za wymianę uszkodzonego mostu.

Na rozprawie pełnomocnik powoda sprecyzował, iż powód dochodzi jedynie zadośćuczynienia w kwocie 5 100 złotych. Nie żąda odszkodowania.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Przyznała, że w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia posiadaczy pojazdów mechanicznych był ubezpieczycielem posiadaczy pojazdu, którego kierowca spowodował wypadek z 24 lutego 2017 roku z udziałem powoda. Z tego tytułu przyjęła odpowiedzialność za poniesione przez niego szkody. Tytułem ich naprawienia zapłaciła mu kwotę 500 złotych zadośćuczynienia oraz kwotę 1 000 złotych tytułem zwrotu poniesionych przez niego wydatków na naprawę mostka zębowego.

W ocenie pozwanej tak ustalone i wypłacone świadczenia w pełni kompensują szkodę doznaną przez powoda i są adekwatne do rzeczywistych rozmiarów odniesionej przez niego krzywdy. Dalej idące żądanie podniesione w pozwie nie zasługuje na uwzględnienie, albowiem jest rażąco zawyżone w relacji do skali doznanych rzeczywistych skutków wypadku na zdrowiu powoda. Odniesione przez powoda powierzchowne urazy nie spowodowały u niego trwałych następstw na zdrowiu i nie wymagały hospitalizacji.

Zdaniem pozwanej strona powodowa wyolbrzymia skutki wypadku i wymiar krzywdy poniesionej przez powoda.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 24 lutego 2017 roku w miejscowości B. doszło do wypadku drogowego. Kierujący samochodem marki D. (...) o numerze rejestracyjnym (...) przejeżdżając przez skrzyżowanie drogowe na zbiegu ulic (...) naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w trakcie wyjeżdżania z drogi podporządkowanej w wyniku czego doszło do zderzenia z jadącym, w sposób prawidłowy drogą z pierwszeństwem przejazdu samochodem osobowym marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Na miejsce wypadku wezwano służby ratunkowe oraz patrol Policji. A. C. (1) została udzielona doraźna pomoc medyczna. Sprawcą kolizji drogowej był kierowca samochodu marki L. o numerze rejestracyjnym (...).

W dacie powyższego zdarzenia kierowca wyżej wspomnianego pojazdu A. B. objęty był ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, stwierdzonym polisą wystawioną przez (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W..

(okoliczności bezsporne)

Bezpośrednio po wypadku A. C. (1) zachowywał się dziwnie, śmiał się, był nieobecny. Początkowo nie odczuwał żadnych dolegliwości. Wieczorem zaczął odczuwać ból szczęki i głowy. Ponadto odczuwał ból karku, który nasilił się następnego dnia. A. C. (1) zmuszony był brać leki przeciwbólowe. Z uwagi na to, iż ból utrzymywał się A. C. (1) zgłosił się do swojego lekarza rodzinnego. Lekarz rodzinny wypisał leki przeciwbólowe oraz skierował go na rehabilitację.

A. C. (1) doznał urazu twarzoczaszki, głowy i barku prawego. Doznał również częściowego uszkodzenia, zapalenia ścięgna głowy długiej bicepsa. Stwierdzono niewielkie zmiany zwyrodnieniowe ścięgna mięśnia nadgrzebieniowego. Na skutek obrażeń ciała odniesionych w wypadku doznał 5% trwałego uszczerbku na zdrowiu w związku z częściowym uszkodzeniem mięśnia nadgrzebieniowego stawu barkowego prawego.

Wypadek wywołał u niego ostrą reakcję na stres (szok psychiczny). Stan szoku trwał przez kilka godzin, bezpośrednio po wypadku. Trudności emocjonalne w powrocie do normalnego funkcjonowania trwały do 5 dni.

Ponadto z uwagi na uszkodzenie mostka udał się do stomatologa. Mostek został zdjęty w celu jego naprawy. A. C. (1) pokrył koszt leczenia z własnych środków.

Pismem z dnia 21 kwietnia A. C. (1) zwrócił się do (...) Zakładu Spółki Akcyjnej o wypłatę zadośćuczynienia 10 000 złotych oraz przyznanie kwoty 308 złotych z tytułu opieki osób trzecich.

Decyzją z 29 maja 2017 roku Powszechny Zakład Ubezpieczeń Społecznych Spółka Akcyjna przyznała A. C. (1) kwotę 500 złotych tytułem zadośćuczynienia za krzywdę.

Pismem z dnia 5 lipca 2017 roku A. C. (1) zwrócił się do Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Spółki Akcyjnej prosząc o ponowną analizę zgromadzonej dokumentacji oraz przyznanie kwoty 1 000 złotych tytułem poniesionych kosztów związanych z leczeniem powypadkowym oraz rozważeniem propozycji ugodowego zakończenia postępowania poprzez wypłatę kwoty 5 000 złotych, co stanowiłoby dopłatę w wysokości 4 500 złotych do wypłaconych już świadczeń.

W piśmie z dnia 12 lipca 2017 roku (...) Spółka Akcyjna poinformowała o braku podstaw do zmiany dotychczas podjętego stanowiska.

Decyzją z 6 października 2017 roku (...) Spółka Akcyjna przyznała A. C. (1) 1 000 złotych tytułem zwrotu kosztów leczenia.

(dowód: zeznania świadków: B. C. (1) k. 50 i E. C. k. 50v; opinia biegłego sądowego z zakresu psychologii k. 107-108; opinia biegłego sądowego z zakresu chirurgii ogólnej, ortopedii i traumatologii k. 162-166 wraz z opinią uzupełniającą k. 189; akta szkody nr (...))

Sąd zważył, co następuje:

Kwestia odpowiedzialności pozwanej za szkodę była bezsporna. Sporna była ocena rozmiaru krzywdy i uszczerbku na zdrowiu, jakiego doznał powód w wyniku przedmiotowego zdarzenia, stopnia natężenia i długotrwałości cierpienia fizycznego i psychicznego i w konsekwencji wysokość należnego powodowi zadośćuczynienia.

Kwestię stopnia trwałego uszczerbku na zdrowiu oraz rozmiaru krzywdy, cierpienia fizycznych i psychicznych, jakiego doznał powód w wyniku zdarzenia z dnia 24 lutego 2017 roku, Sąd rozstrzygnął przede wszystkim w oparciu o opinię biegłego sądowego z zakresu ortopedii, powołanego w niniejszym procesie na wniosek strony powodowej, a także w oparciu o opinię biegłego sądowego z zakresu psychiatrii, załączone do akt sprawy akta szkody oraz zeznania świadków: B. C. (1) i E. C..

Biegły ortopeda, A. M., stwierdził, że na skutek obrażeń ciała odniesionych w przedmiotowym wypadku powód doznał 5 % trwałego uszczerbku na zdrowiu ze względu na częściowe uszkodzenie ścięgna mięśnia nadgrzebieniowego stawu

barkowego prawego. W opinii uzupełniającej biegły podtrzymał swoje stanowisko i rzeczowo odniósł się do zarzutów strony pozwanej. Opinia uzupełniająca nie była kwestionowana przez strony.

Natomiast biegły psycholog, A. C. (2), stwierdził, że wypadek wywołał u powoda ostrą reakcję na stres (szok psychiczny). Trwał on najprawdopodobniej przez kilka godzin, a trudności emocjonalne w powrocie do normalnego funkcjonowania trwały najprawdopodobniej do 5 dni.

Sąd w pełni podziela powołane wyżej opinie podstawową i uzupełniającą biegłego ortopedy oraz opinię biegłego psychologa, bowiem spełniały one stawiane im wymogi, odzwierciedlały staranność i wnikliwość w badaniu zleconego zagadnienia, odpowiadały w sposób wyczerpujący, stanowczy i zrozumiały na postawione pytania, a przytoczona na ich uzasadnienie argumentacja jest w pełni przekonująca. Zauważyć należy, iż opinia biegłego podlega, jak i inne dowody, ocenie według art. 233 § 1 k.p.c, lecz odróżniają je szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Opinie sporządzone zostały zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą specjalną. Przy wydawaniu opinii przeprowadził stosowne badanie przedmiotowe.

Z zeznań świadków, B. C. (2) i E. C., wynika, że po wypadku powód przez około dwa tygodnie często wymagał pomocy osób trzecich przy wykonywaniu swoich obowiązków służbowych związanych z prowadzoną działalnością.

Roszczenia pozwu w zakresie zadośćuczynienia opierają się na przepisie art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c., zgodnie z którym w razie uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

W ramach cytowanego przepisu uwzględnione powinny być okoliczności, które składają się na pojęcie krzywdy i jej rozmiar. Oczywistym jest, że ustalenie procentowego uszczerbku na zdrowiu w celu określenia właściwej wysokości zadośćuczynienia nie wyczerpuje oceny i ma jedynie charakter pomocniczy i orientacyjny.

W świetle przepisów kodeksu cywilnego, podstawowym celem zadośćuczynienia należnego osobie poszkodowanej jest złagodzenie doznanych cierpień fizycznych i moralnych. Wysokość zadośćuczynienia musi pozostawać w zależności od intensywności tych cierpień, czasu ich trwania, ujemnych skutków zdrowotnych, jakie osoba poszkodowana będzie musiała znosić w przyszłości. Zadośćuczynienie ma na celu przede wszystkim złagodzenie tych cierpień, ale jego wysokość nie może być dowolna i ściśle musi uwzględniać stopień doznanej krzywdy, a przy tym nie prowadzić do wzbogacenia poszkodowanego. Sąd Najwyższy wyraźnie stoi na stanowisku, że wysokość zadośćuczynienia musi być „odpowiednia” w tym znaczeniu, że powinna przy uwzględnieniu krzywdy pokrzywdzonego odpowiadać aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (vide wyrok Sądu Najwyższego z 28.09.2001r. w sprawie III CKN 427/00). Zasądzona kwota winna być zatem umiarkowana i utrzymana w rozsądnych granicach (vide wyrok Sądu Najwyższego z 16.04.2002r. w sprawie V CKN 1010/00, OSNC z 2003r. nr 4 poz. 56).

Zadośćuczynienie z art. 445 k.c. ma zatem charakter kompensacyjny. Jednakże wysokość zadośćuczynienia powinna uwzględniać wszystkie okoliczności (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 03.05.2019r. w sprawie I CR 106/72, niepubl.) i przedstawiać przy tym ekonomicznie odczuwalną wartość. Zgodnie ze stanowiskiem doktryny i Sądu Najwyższego, treść art. 445 k.c. pozostawia Sądowi swobodę w ustalaniu wysokości zadośćuczynienia i pozwala w okolicznościach konkretnej sprawy uwzględnić indywidualne właściwości i odczucia osoby pokrzywdzonej (vide wyrok Sądu Najwyższego z 16.07.1997r. w sprawie II CKN 273/97).

Bezspornym jest, że w rozpatrywanym przypadku powód doznał krzywdy, ujmowanej jako cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości) i cierpienia psychiczne (ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi, z rozstrojem zdrowia czy wyłączeniem z normalnego życia).

W ocenie Sądu uzasadnione jest przyznanie powodowi zadośćuczynienia w łącznej wysokości 5 100 złotych. Taka kwota zadośćuczynienia ma odczuwalny ekonomicznie wymiar, uwzględnia rozmiar krzywdy doznanej przez powoda, odczuwanych dolegliwości bólowych, czas trwania i rodzaj leczenia. Kwota ta jest także adekwatna do istniejących

stosunków majątkowych społeczeństwa, w tym wysokości przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej, przez co utrzymana jest w rozsądnych granicach i w żaden sposób nie podważa kompensacyjnej funkcji zadośćuczynienia.

W zakresie żądania zasądzenia odsetek od powyższej kwoty, wskazać należy, że roszczenie o zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę i tytułem odszkodowania jest, podobnie jak większość roszczeń deliktowych, uprawnieniem bezterminowym. Stosuje się więc do niego zasadę z art. 455 k.c., w świetle której świadczenie z tego tytułu powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania, przy uwzględnieniu rozwiązań szczególnych (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 30.05.2014r. w sprawie VI ACa 1455/13, Lex nr 1527296). W tym przypadku jest to regulacja zawarta w przepisie art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2013, poz. 392), zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Jak wynika z akt szkody, pozwany otrzymał zawiadomienie o szkodzie w dniu 24 kwietnia 2017 roku. W związku z powyższym Sąd zasądził odsetki od daty 25 maja 2017 roku.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął w oparciu o przepisy § 2 pkt 5) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.) oraz art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W tym przypadku jest to kwota 1 800,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, kwota 17,00 złotych tytułem zwrotu opłaty od udzielonego pełnomocnictwa, kwota 255,00 złotych tytułem zwrotu opłaty sądowej od pozwu oraz kwota 2 200,00 złotych tytułem zwrotu zaliczki uiszczonej przez powoda na poczet wynagrodzeń powołanych w sprawie biegłych sądowych. Łącznie 4572,00 złotych.

Łączny koszt wynagrodzeń biegłych sądowych wyniósł 2 884,37 złotych i do wysokości 184,37 złotych tymczasowo pokryty został ze środków budżetowych Skarbu Państwa. Dlatego też, mając na uwadze wynik sprawy, na podstawie art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2005r., Nr 167, poz. 1398 ze zm.), Sąd nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Pieszku kwotę 184,37 złotych.